

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci žalobcu: **Ž., B., K., B.**, IČO: X., zastúpený JUDr. I. P., advokátom so sídlom V., B., proti žalovanému: **Protimonopolný úrad Slovenskej republiky**, Drieňová 24, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 2007/DZ/R/2/051 zo dňa 29. júna 2007, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 222/2007 – 102 zo dňa 19. mája 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 222/2007 – 102 zo dňa 19. mája 2011, **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 2007/DZ/R/2/051 zo dňa 29. júna 2007, ktorým bolo zmenené rozhodnutie č. 2005/DZ/2/1/084 zo dňa 10. augusta 2005 tak, že podľa § 38 ods. 1 zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene

a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozhodnutia len „zák. o ochrane hosp. súťaže“) uložil žalobcovi za porušenie § 8 ods. 2 písm. c/ zák. o ochrane hosp. súťaže pokutu vo výške 11 100 000 Sk /jedenásť miliónov stotisíc korún slovenských/ za obdobie od 1. mája 2001 do 31. decembra 2001.

Krajský súd uviedol, že jediným kompetentným orgánom, ktorý má právomoc vysloviť, či dané posudzované konanie je zneužitím dominantného postavenia, je žalovaný, ak ide o výslovne vecnú problematiku, pričom pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povoleného správneho uváženia, správny súd preskúmava len to, či takéto rozhodnutia nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Krajský súd mal za preukázané, že žalovaný sa pri vydaní napadnutého rozhodnutia dostatočne riadil právnym názorom vysloveným v skoršom rozsudku krajského súdu. Správne orgány správne posúdili konanie, ktoré prebiehalo postupne počas účinnosti dvoch zákonov v období od 27. januára 1998 do 30. apríla 2001 počas účinnosti zákona č. 188/1994 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozhodnutia len zák. č. 188/1994 Z. z.) /§ 7 ods. 5 písm. c/, § 14 ods. 1, ods. 6/ a konanie v období od 1. mája 2001 do 31. decembra 2001 počas účinnosti zák. o ochrane hosp. súťaže /§ 8 ods. 2 písm. c/, § 38/.

Krajský súd konštatoval, že žalovaný správne aplikoval prechodné ustanovenie § 44 ods. 1 zák. o ochrane hosp. súťaže, podľa ktorého právne vzťahu vzniknuté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, sa posudzujú podľa doterajších predpisov. Keďže sa jednalo o trvajúci správny delikt, kde k vzniku právneho vzťahu dochádza každým okamihom porušovania zákona, právne vzťahy vzniknuté do 1. mája 2001 sa posudzujú podľa zák. č. 188/1994 Z. z. a právne vzťahy vzniknuté od tohto dátumu sa posudzujú podľa zák. o ochrane hosp. súťaže. Krajský súd sa stotožnil s názorom žalovaného, pokiaľ aplikoval hmotnoprávne ustanovenia oboch relevantných predpisov, avšak pokutu uložil len za porušenie zák. o ochrane hosp. súťaže, nakoľko pri porušení zák. č. 188/1994 Z. z. došlo k uplynutiu objektívnej lehoty na uloženie sankcie.

Ďalej krajský súd mal za preukázané, že žalovaný pri novom rozhodnutí o uložení sankcie riadne zohľadnil kritérium dĺžky protisúťažného konania pri výpočte novej výšky pokuty, rovnako ako aj závažnosť protisúťažného konania, ktoré trvalo 8 mesiacov, čiže sa jednalo o strednodobé porušenie. Z napadnutého rozhodnutia bolo dostatočne zrejmý spôsob hodnotenia protisúťažného konania, jeho skutočného dopadu na trh aj v závislosti od veľkosti konkrétneho relevantného trhu. Žalovaný tiež konkretizoval skutočnosti a dôvody, pre ktoré

hodnotil konanie žalobcu ako strednodobé porušenie /z hľadiska dĺžky porušovania/. Žalovaný pri výpočte výšky sankcie neprekročil hranicu 10% celkového obratu, preto tvrdenie žalobcu o jej neprimeranosti, považoval krajský súd za nepodložené a nepresvedčivé.

Krajský súd v tejto súvislosti poukázal na ustálenú judikatúru, z ktorej vyplýva, že ani „*súdny dvor nemôže pri skúmaní platnosti sekundárneho aktu nahrádzať právomoc voľnej úvahy inštitúcie Únie, či je prijaté opatrenie viac alebo menej primerané sledovanému cieľu, pokiaľ sa nepreukáže, že toto opatrenie bolo zjavne nevhodné na realizáciu sledovaného cieľa*.“ (Veľká Británia proti Rade, C-150/94, 19. novembra 1998, Zb. s. 1-7235, bod 91; Nemecko proti Rade, C-280/93). V predmetnej veci nebola porušená zásada ochrany legitímneho očakávania, postup žalovaného vychádzal zo zásad vyplývajúcich z Nariadenia 1/2003, čl. 23 ods. 2, ods. 3, pri ustálení výšky sankcie neprekročil maximálny limit a bola rešpektovaná zásada rovnakého zaobchádzania pri stanovení pokút. Cieľom pokút je potrestať nelegálne konanie podnikateľov /represívna zložka/ a zároveň odstrašujúci účinok /preventívna zložka/, nielen pre porušujúce podniky, ale všeobecne na iné spoločnosti, aby nedochádzalo k porušovaniu európskeho súťažného práva do budúcnosti. Odstrašovanie je súčasťou posúdenie závažnosti porušenia, keďže toto sa musí posudzovať aj s ohľadom na odstrašujúci účinok pokút. Rešpektovanie oboch funkcií pokuty je nevyhnutné za účelom zabezpečenia účinnosti pokút, akceptovanie len represívnej zložky by nepochybne znížilo jej efektívnosť, pričom obdobné stanovisko k otázke dvojitej funkcie pokút zaujala aj Európska komisia v Usmerneniach k metóde stanovenia pokút uložených podľa čl. 23 ods. 2 písm. a/ Nariadenia č. 1/2003.

Proti predmetnému rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote dňa 22. júna 2011 odvolanie domáhajúc sa jeho zrušenia a zároveň zrušenia napadnutého správneho rozhodnutia a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie.

Namietal svoju pasívnu legitímáciu v konaní, pričom pri tzv. teste pokračovania v ekonomických aktivitách, ktorý uvádzal žalovaný, šlo o prípady, kedy došlo k prevodu ekonomických aktivít na základe rozhodnutia zodpovedného subjektu, nešlo o prechod ekonomických aktivít na základe zákona, teda nie na základe vôle porušiteľa, ako to bolo v prípade žalobcu. Poukázal, že Ž. boli zriadené priamo zákonom. Aj s ohľadom na zámer vytvoriť samostatnú spoločnosť zaoberajúcu sa obchodnými aktivitami /dopravou a prepravou/ privatizovateľnú štandardným spôsobom nebolo možné pristúpiť k rozdeleniu Ž. zákonom tak, aby boli vytvorené dve samostatné spoločnosti a dovtedajšia spoločnosť zanikla. Preto došlo k rozdeleniu Ž. odňatím časti dovtedajšieho jednotného podniku. Už

v čase, keď došlo ku konaniu v ktorom žalovaný videl porušenie zákona, predmetné ekonomické aktivity boli relatívne právne a reálne ekonomicky samostatné. Nakoľko sa jednalo o účtovne a aj inak samostatné organizačné jednotky, ktoré takto fungovali ešte pred prijatím a účinnosťou zák. č. 259/2001 Z. z. o Železničnej spoločnosti, a.s., a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 258/1993 Z. z. o Ž. v znení zákona č. 152/1997 Z. z., bolo možné pokračovať v dopravných a prepravných aktivitách kontinuálne bez problémov v účtovnej či daňovej oblasti. Jednotu materiálneho, personálneho i iného zoskupenia „odčleneného podniku“ (okrem toho, že v Ž. a.s. sa prechodom ocitli zamestnanci, hnutelný a nehnuteľný majetok, spisy, práva a povinnosti upínajúce sa k prepravnej a dopravnej aktivite) potvrdzuje aj to, že Ing. A. E., ktorý inkriminované zmluvy podpisoval ako štatutárny orgán, sa stal predsedom predstavenstva Ž. a.s. a jej najvyšším predstaviteľom ako generálny riaditeľ. Všetky rozpracované aktivity boli daňovo, účtovne a inak, vrátane dobropisovania, dokončované v Ž., a.s. na jej ťarchu a v jej prospech.

Žalobca ďalej namietal, že nebolo zrejmé zohľadnenie skutočnosti, či predmetné konanie, za ktoré bola uložená sankcia, vôbec malo nejaký dopad na trh. Žalovaný to v rozhodnutí neuviedol a ani nemohol, keďže predmetné konanie na trh žiaden dopad nemalo. Žalobca poukázal na skutočnosť, že konania, ktoré žalovaný hodnotil ako zneužívanie dominantného postavenie na trhu, sa dopustil prvýkrát a táto okolnosť sa mala premietnuť do hodnotenia a úvah pri ukladaní sankcie. Napadnuté rozhodnutie neobsahuje zmienku o tom, že predmetným konaním žalobca nezískal žiadny majetkový prospech. Naopak, tým, že boli dobropisované faktúry, sa znižovali výnosy. Rovnako nebola braná do úvahy skutočnosť, že najprv museli byť uhradené platby zo strany zmluvných partnerov, až následne dochádzalo k poskytnutiu „zľavy“, pričom v obchodnom styku je obvyklé, že včasnosť úhrady je zo strany veriteľa bonifikovaná /oneskorená platba sankcionovaná/.

Záverom žalobca namietal, že v konaní spolupracoval so žalovaným a všetky požadované dokumenty a podklady predkladal riadne a včas, čo sa tiež v napadnutom rozhodnutí neprejavilo.

K podanému odvolaniu sa písomným podaním zo dňa 14. júla 2011 vyjadril žalovaný tak, že navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť.

Uviedol, že nie je povinný skúmať, a ani na to nie je daný relevantný dôvod, aby sa zaoberal štetrením vo veci, ako a kedy spoločnosť, ktorá porušila zákon o ochrane hosp. súťaže, previedla svoj majetok a práva na iný subjekt. Žalovaný skúma len to, či osoba, ktorá reálne porušila zákon, existuje. Ak je zrejmé, že existuje, nie je možné trestať za skutky

spáchané touto spoločnosťou inú, na ktorú porušiteľ previedol svoje ekonomické prípadne právne následníctvo. V zmysle judikatúry Súdneho dvora EÚ nie je možný prevod deliktuálnej zodpovednosti, ak porušovateľ súťažných pravidiel naďalej existuje (rozhodnutie vo veci Aalborg Portland A/S zo dňa 7. januára 2001, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P, C-219/00 P), test ekonomickej kontinuity možno aplikovať len vtedy, ak právnická osoba, ktorá sa dopustila porušenia, prestala existovať, čiže pri zániku spoločnosti, ktorá sa porušenia dopustila, na jej nástupnícku spoločnosť.

Žalovaný uviedol, že predmetom posúdenia je praktika tzv. diskriminácie a nie služba železničnej nákladnej dopravy, /ako sa to snažil naznačiť žalobca/, ktorú prevzala novovzniknutá Ž. C. S., a.s. Keďže zneužívania dominantného postavenia formou diskriminácie sa dopustil žalobca, ktorý k dnešnému dňu stále existuje, nie je možné sankcionovať iný podnikateľský subjekt za jeho konanie. V posudzovanom období Ž., a.s. ešte neexistovala a diskriminačného konania sa nemohla dopustiť. Nie je podstatné, že aktivity spojené so spáchaním správneho deliktu boli prevedené na Železničnú spoločnosť, dôležitá je skutočnosť, že nijakým spôsobom nezanikla deliktuálna zodpovednosť žalobcu. Pri záväzkoch vyplývajúcich z porušenia verejného práva /zák. o ochrane hosp. súťaže/ je potrebné aplikovať princíp osobnej zodpovednosti, z ktorého výnimka je prípustná len v prípade, ak podnikateľ ktorý sa porušenia súťažných pravidiel dopustil, zanikol a súčasne jeho nástupca, ktorý prevzal jeho materiálne a ľudské zdroje v rámci podnikania, pokračuje v rovnakých ekonomických aktivitách.

Žalovaný, v súvislosti s námietkami týkajúcimi sa výšky pokuty, uviedol, že opakovanie protisúťažného konania považuje za prirážajúcu okolnosť a ak by žalobca toto konanie opakoval, pokuta by bola adekvátne zvýšená. Rovnako je prirážajúcou okolnosťou aj získanie majetkového prospechu. Žalovaný tiež uviedol, že porušiteľ zák. o ochrane hosp. súťaže je povinný spolupracovať v štádiu šetrenia, ako aj správneho konania so správnym orgánom. Ak by sa tak nestalo, je to dôvod na použitie uvedeného kritéria ako prirážajúcej okolnosti pre podnikateľa pri stanovovaní výšky pokuty. Voči žalobcovi boli posúdené všetky relevantné aspekty, ktoré mohli mať vplyv na výšku pokuty. Krajský súd uznal diskrečnú právomoc žalovaného a konštatoval, že rozhodnutie o výške pokuty nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom a súčasne mu bolo dostatočne zrejmé, akým spôsobom žalovaný zohľadnil povahu protisúťažného konania a posúdil jeho skutočný dopad na trh aj v závislosti od veľkosti konkrétneho relevantného trhu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 O. s. p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 28. augusta 2012 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 O. s. p. rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 245 ods. 2 O. s. p., pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

Podľa čl. 50 ods. 6 Ústavy SR, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Neskorší zákon sa použije, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie.

Podľa § 8 ods. 1 zák. o ochrane hosp. súťaže, dominantné postavenie na relevantnom trhu má podnikateľ alebo niekoľko podnikateľov, ktorí nie sú vystavení podstatnej súťaži alebo ktorí sa vzhľadom na svoju ekonomickú silu môžu správať nezávisle.

Podľa § 8 ods. 2 písm. c/ zák. o ochrane hosp. súťaže, zneužitím dominantného postavenia na relevantnom trhu je najmä uplatňovanie rozdielnych podmienok pri zhodnom alebo porovnateľnom plnení voči jednotlivým podnikateľom, ktorými sú alebo môžu byť títo podnikatelia znevýhodňovaní v súťaži.

Podľa § 8 ods. 6 zák. o ochrane hosp. súťaže, zneužívanie dominantného postavenia na relevantnom trhu je zakázané.

Podľa § 38 ods. 1 zák. o ochrane hosp. súťaže, úrad za porušenie ustanovení § 4 ods. 1, § 5, § 8 ods. 6, § 10 ods. 9 a 13, § 25 ods. 4 a § 29 ods. 5 uloží pokutu podnikateľovi do 10% z obratu podľa § 10 ods. 3 za predchádzajúce uzavreté účtovné obdobie a podnikateľovi, ktorý za predchádzajúce uzavreté účtovné obdobie dosiahol obrat do 10 000 Sk alebo ktorý nemal žiadny obrat, alebo podnikateľovi, ktorého obrat nemožno vyčíslieť, pokutu do 10 000 000 Sk.

Podľa § 38 ods. 10 zák. o ochrane hosp. súťaže, úrad pri ukladaní pokuty posudzuje závažnosť a dĺžku trvania porušovania ustanovení tohto zákona, porušovania ustanovení osobitného predpisu alebo porušovania podmienky, povinnosti alebo záväzku uloženého rozhodnutím úradu. Úrad pri posudzovaní závažnosti porušovania berie do úvahy jeho povahu, skutočný dopad na trh a tam, kde je to účelné, veľkosť relevantného trhu. Okrem týchto kritérií úrad pri ukladaní pokuty berie do úvahy aj iné skutočnosti, najmä opakované porušovanie tým istým podnikateľom, odmietnutie podnikateľa spolupracovať s úradom, postavenie podnikateľa ako vodcu alebo iniciátora porušovania, získanie majetkového prospechu v dôsledku porušovania alebo neplnenia dohody obmedzujúcej súťaž v praxi.

Z obsahu pripojených spisov odvolací súd zistil, že predmetom preskúmania je rozhodnutie žalovaného, ktorým zmenil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa č. 2005/DZ/2/1/084 zo dňa 10. augusta 2005 tak, že za porušenie § 8 ods. 2 písm. c/ zák. o ochrane hosp. súťaže, ku ktorému dochádzalo v období od 1. mája 2001 do 31. decembra

2001 poskytovaním provízií pri poskytovaní služby železničnej nákladnej dopravy hromadných substrátov pre veľkoodberateľov na stredných a dlhých tratiach na území SR podnikateľom E., I., P., a.s., N., uložil žalobcovi pokutu vo výške 11 100 000 Sk.

Podstatou odvolacieho konania je posúdenie námietok týkajúcich sa nedostatku pasívnej legitímácie a nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia v časti týkajúcej sa uloženej pokuty.

Účelom zák. o ochrane hosp. súťaže je ochrana hospodárskej súťaže na trhu výrobkov, výkonov, prác a služieb pred jej obmedzovaním, ako aj vytváranie podmienok na jej ďalší rozvoj s cieľom podporiť hospodársky rozvoj v prospech spotrebiteľov.

Pokiaľ žalobca argumentoval, že predmetné ekonomické aktivity /doprava a preprava/ boli v čase tvrdeného porušenia zákona, už relatívne právne a reálne ekonomicky samostatné, nepovažoval najvyšší súd túto skutočnosť za relevantnú v súvislosti so zodpovednosťou za spáchaný skutok.

Test ekonomickej kontinuity možno použiť v prípadoch, kedy je potrebné zistiť podnikateľa zodpovedného za porušovanie hospodárskej súťaže v prípadoch, **ak pôvodný subjekt zanikol**, keďže zákon o ochrane hospodárskej súťaže neupravuje situáciu prechodu deliktuálnej zodpovednosti pri zániku právnickej osoby.

Vychádzajúc z rozhodovacej praxe Európskej komisie a konštantnej judikatúry Európskeho súdneho dvora (napr. rozhodnutie ESD vo veci Cooperatieve Vereniging "Suiker unie" UA (SU) and others v Commision zo 16. decembra 1975, spojené prípady 40-48, 50, 54-56, 111, 113 a 114/73, rozhodnutie súdneho dvora vo veci Compagnie Royale Asturienne des Mines SA and Rheizink GmbH v Commision z 28. marca 1984, spojené prípady 29/83 a 30/83, rozhodnutie Súdneho dvora vo veci Anic Partecipazioni SpA z 8. júla 1999, C-4992 P, rozhodnutie Súdneho dvora vo veci Aalborg Portland A/S zo 7. januára 2004, spojené prípady C-204/00 P, C-211/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P) treba dospieť k záveru, že zodpovednosť za protisúťažné konanie zaniknutého právneho predchodcu znáša jeho právny nástupca, ak sú splnené dve podmienky: nová spoločnosť pokračuje v ekonomických aktivitách svojho právneho predchodcu (spoločnosť, ktorá sa dopustila protiprávneho konania) **a pôvodný subjekt zanikol** (m. m. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžhpu/1/2008 zo dňa 14. augusta 2008).

Z obsahu pripojených spisov je zrejmé, že dohody o spolupráci, na základe ktorých dochádzalo k uplatňovaniu rozdielnych podmienok voči jednotlivým podnikateľom, uzatváral žalobca, tento subjekt nezanikol, existuje aj v súčasnosti, a preto najvyšší súd nevzhladol dôvod, pre ktorý by bolo potrebné aplikáciou testu ekonomickej kontinuity skúmať zodpovednosť iného subjektu.

Pokiaľ šlo o namietanú nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, najvyšší súd považoval túto námietku za nedôvodnú.

Z rozhodnutia žalovaného je zrejmý postup pri použití správnej úvahy pri ukladaní pokuty v určitej výške, keď uviedol, na ktoré skutočnosti prihliadal (závažnosť protiprávneho konania, ako aj stotožnenie sa s názorom prvostupňového správneho orgánu, dopad na celom území SR, dĺžku protiprávneho konania, za ktorú možno pokutu uložiť a s tým súvisiace proporčné zníženie pokuty). Taktiež uviedol, že významným faktorom bolo aj to, že v posudzovanom období mal žalobca na relevantnom trhu monopolné postavenie.

Pokiaľ žalobca uvádzal, že nebolo zrejmé, či konanie za ktoré bola uložená sankcia malo vôbec nejaký dopad na trh, v odôvodnení žalovaný v súvislosti so závažnosťou protiprávneho konania uviedol, že žalobca zvýhodnil vybrané štyri zasielateľské spoločnosti v porovnaní s ostatnými odberateľmi Ž., napr. v porovnaní so zasielateľskou spoločnosťou - podnikateľom Š., a.s., ktoré sa cítili týmito dohodami v svojej podnikateľskej činnosti poškodené. Zároveň správny orgán prvého stupňa vo svojom rozhodnutí, s ktorým sa, ohľadne závažnosti protiprávneho konania, žalovaný stotožnil, (dopad na trh je kategóriou posudzovanou v súvislosti so závažnosťou konania) uviedol, že o škodlivom dopade na trh „...svedčí aj posilňovanie trhového podielu najmä podnikateľov patriacich do skupiny E. G. t.j. E. a E. S. v rozhodnom posudzovanom období, v dôsledku čoho sa cítili poškodení konkurenti týchto spoločností“.

Ostatné argumenty uvádzané v tejto súvislosti považoval najvyšší súd za bez právneho významu, a preto sa nimi nezaoberal.

Nad rámec nutného zdôvodnenia najvyšší súd poznamenáva, že žalovaný mal v konaní o rozklade rozhodnúť aj v súvislosti s výrokom A), tak vo vzťahu k nemu sa rozklad zamietajúci bod A) sa potvrdzuje. Dôsledné nevyčerpanie predmetu konania o rozklade však nemožno

považovať za takú vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia, a na základe ktorej by bolo potrebné preskúmané rozhodnutie zrušiť. Rozhodnutie sa nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sž/98-102/2002 zo dňa 17. decembra 2002 zverejnený pod č. R 122/2003).

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti sa Najvyšší súd Slovenskej republiky stotožnil so záverom krajského súdu, vznesené odvolacie námietky neboli spôsobilé spochybníť jeho správnosť, a preto napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. v spojení s § 250ja ods. 3 vety druhej O. s. p.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 246c ods. 1 vety prvej O. s. p., keď žalobcovi, ktorý nemal úspech vo veci, náhradu trov konania nepriznal a žalovanému v takomto konaní nárok na náhradu trov neprináleží.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 28. augusta 2012

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská